



Ενῶ οἱ Οὐρανοὶ ἀγάλονται διὰ τὸ νέον ἀ-
πόκτημα, μὴ λησμονήσῃ καὶ ἡ Γῆ τὴν ἀπό-
λειαν αὐτῆς διὰ τὸ γλυκὺ σου ἦθος, τὸ εὐγε-
νὲς καὶ ἐξαιρετικὸν πνεῦμα καὶ τὴν λεπτότητα
τοῦ αἰσθήματος. Ὡς Ἐλένη, δὲν σοὶ προσφέρω
τὸ δόλιον τῆς κολακείας δάκρυ· σὺ εἶσαι ἄγ-
γελος, καὶ ὡς ἄγγελον σὲ ἐξετίμησα. Πιστεύω
ὅτι δὲν υπερβάλλω λέγων ὅτι πάντες σὲ ἐρή-
νησαν, διότι τοιαῦτα λεπτοφυῆ ὄντα προῶρως
ὑπὸ τοῦ θανάτου ἀφαρπάζομενα ἐπιφέρουσιν ἐ-
πικαισθητὴν ἔλλειψιν εἰς σύμπαν τὸ οἰκοδόμημα
τῆς Ἰδέας, τοῦ Ἀγαθοῦ καὶ τοῦ Ὁραίου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΘΩΑΝ ΨΥΧΗΝ
ΤΗΣ
ΕΛΕΝΗΣ ΜΑΡΚΟΥ Κ. ΘΕΟΤΟΚΗ

Ἀποβιώσασθς τῇ 16 Μαρτίου 1878.

Ἐν ἄγγελοῦδι εἰδέχθηκε
Γιὰ χάρι εἰδῶ σταλμένο,
Ὁ Πλάστης εἰς τοὺς κόλπους του,
Κ' ἐφίλησε θερμά.

Σὺ φίλημ' ἀποκρίθηκε
Μὲ γέλιο ἀγαπημένο·
Ὅλοι στὴν γῆ μ' ἐκλαίγανε
Μὲ δάκρυα θλιβερά.

Ἐδῶ ἔναι ἡ κατοικία μου,
Τῶ βλεπα στ' ὄνειρό μου,
Ὅπου δὲν παύει ἡ Ἀνοιξίς
Νὰ ψάλλῃ ἁρμονικὰ.

Ὅπου ἔναι δόξα ἀθάνατη,
Ἄμάραντα τὸ κάλλη,
Ὅπου ζωὴ καὶ θάνατος
Δὲν εἶν' πραγματικά.

Ὡς Πλάστη μου, ἐλησμόνησα
Ἄπ' τὴν πολλὴ τὴν δόξα,
Ἐνῶ νεκρὴν μὲ ἀσπάζοντο,
Ὡς πόσον τρομερὰ

Γι' αὐτοὺς ἦταν ἡ θλίψη·
Τὸ πᾶν θὲ νὰ τοὺς λείψῃ,
Δὲν θὰ λησμονηθῇ,
Ὅσο νὰ βγῇ ἡ ψυχὴ.